

Dávid Éva: Szeretek iskolába járni

Már óvodás koromban is vártam az iskolát. Meg akartam tanulni írni, olvasni, számolni. Mikor elsős lettem, nagyon tetszett az iskola. Judit néni, Kati néni kedvesek, de nagyon. Az épület is tetszik kívül és belül (anya képét is megtaláltam a folyosón egy régi osztályképen). Szeretek az osztálytársaimmal lenni, tanulni és játszani. Tanuláson kívül is sok érdekes dolog történik az iskolában. A balett-terembe járok táncolni, aminek a helyén anya még pingpongozott (most is van ott két pingpongasztal). Sok érdekes szakkör is van az iskolában. Járok Pávára, és nagyon szeretem. Majd ha nagyobb leszek, szerintem többre is fogok járni.

Szeretek iskolába járni, mert sok jó dolog történik, és remélem történni is fog még az itt töltött évek alatt!

Dávidné dr Cseik Éva, a fenti fogalmazás szerzőjének édesanyja...1976 és 1984 között járt iskolánkba

Az évek során eddig is sokszor eszembe jutott egykori iskolám, de mióta kislányom másfél éve általános iskolás lett (szintén ugyanebben az iskolában), egyre több emlékem kerül felszínre. Sokszor beszélgetünk, hogy volt ez vagy az régen, mi minden változott az évek során.

Az épület sem a régi már. Mi még sokszor rohantunk a hosszú külső lépcsőn ha késésben voltunk, de az ügyeletesek már akkor is kíméletlenül elvették az ellenőrzőnket. Nem volt balett-termünk (ez lányom szerint elviselhetetlen állapot lehetett), de volt két pingpongasztalunk a tornaterem alatt, melyek alatt a talaj szénporral volt felszórva. Szüleink nem voltak boldogok, de mi igen, így leckeírás után azonnal rohantunk játszani. A politechnika épülete sem az iskola része már, pedig de sok minden történt mögötte, amiről a tanárok jobb esetben nem szereztek tudomást. Tankonyhánk se volt, de kimentünk a tetőre távcsővel nézni csillagokat.

Az iskolába tanulni jártunk, de erre valahogy kevesebb figyelem jutott. Az órák is eltelték valahogy (általános műveltségem a pad alatt felfalt könyvekből alapozódott). Sokkal érdekesebb volt, ami utána történt. Szakkörök és sport. Ezek kitöltötték a délutánjainkat. Sietni kellett a leckével, mert ha kész voltunk, mehettünk kosarazni, pingpongozni vagy csak beszélgetni, játszani. Az csak később derült ki számomra, mikor gimnáziumba kerültem, hogy biztos alapokat kaptunk a tananyagban is.

Most visszagondolva a régi időkre, számtalan emlék tolul a fejembe: az első gyerekopera előadás, kedves igazgató bácsink, György Béla szerzeménye, úttörőavatásokkal egybekötött hajókirándulás, farsangok, disznóvágás, jégpályának feltöltött udvar, nyári táborok, versenyek és még számtalan élmény.

Most, azon gondolkozva, mi tette az iskolámat annyira vonzóvá, emlékeimet annyira pozitívvá, hogy gyermekeimet is ide írassam, nem túl egyszerű választ találni. Vagy mégis? Az iskolába haza jártam, szerettem itt lenni. Az igazat megvallva nem voltam jó gyerek, sok tanárnak rémálmaiban kerültem (volna) elő. Volt velem gond elég, de ennek ellenére éreztem a szeretetet, a törődést, az odafigyelést. Fontos volt, hogy mi, gyerekek jól érezzük magunkat, „jól legyünk”. Talán ennyi éppen elég.